

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/122/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322011381
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2322011381.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaného: A. B. C., pre (v zmysle úpravy obžaloby prokuratúrou dňa 21.05.2025) zločin podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. h) Trestného zákona, všetko Trestného zákona účinného od 06.08.2024, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/85/2022 - 2688 zo dňa 21.05.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.11.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 21.05.2025 sp. zn. 1T/85/2022 - 2688 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu podvod podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. h) Trestného zákona (účinného od 06.08.2024 v zmysle úpravy obžaloby učinenej prokuratorkou na termíne hlavného pojednávania dňa 21.05.2025), a na skutkovom/právnom základe tam uvedenom (pozn. odvolacieho súdu: odvolací súd tu necituje pre jej obsiahlosť skutkovú vetu napadnutého rozsudku, nakoľko by dané kolidovalo s potrebou zachovania prehľadnosti odvolacieho rozhodnutia, ktoré tým len stručne na vymedzenie skutku v napadnutom rozsudku týmto odkazuje).

Za tento trestný čin Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvého stupňa“) obžalovanému uložil podľa § 221 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný/súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov (so zaradením obžalovaného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia), za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T 89/2020 zo dňa 30.10.2020 (právoplatný 29.12.2020), vrátane všetkých ďalších rozhodnutí na taký zrušovaný výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo takýmto zrušením, stratili podklad. Pokiaľ ide o v konaní uplatnený nárok na náhradu škody, napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému (súdnemu exekútorovi) škodu v sume 107.270,93 eur. Súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 2688 - 2912 spisu súdu prvého stupňa.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku sa obžalovaný vzdal práva na podanie odvolania, a to aj za osoby oprávneného podať odvolanie v jeho prospech (č. I. 2685 spisu súdu prvého stupňa). Poškodený odvolanie proti napadnutému rozsudku nepodal. V zákonnej lehote podal proti napadnutému rozsudku odvolanie prokurátor, a to čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného, ako i proti konaniu, ktoré takému výroku predchádzalo (č. I. 2687 spisu súdu prvého stupňa; ďalej aj „odvolanie prokurátora“).

V následne súdu prvého stupňa doručenom písomnom vyhotovení svojho odvolania (č. I. 2916 spisu súdu prvého stupňa) prokurátor uviedol (ako z neho vyrozumel odvolací súd), že (zostručnené/zosumarizované)

- súdom prvého stupňa uložený trest považuje za príliš/neprimerane mierny, nezodpovedajúci zásadám ukladania sankcií/trestov, a to vzhľadom na (i) závažnosť trestnej činnosti obžalovaného, za ktorú sa tu trest ukladá, (ii) dlhú dobu páchania danej trestnej činnosti obžalovaným (viac ako 10 rokov), (iii) výšku škody, ktorá sa pohybuje skôr pri vrchnej hranici zákonom vymedzenej výšky väčšej škody (kedy s ohľadom na pomery obžalovaného ide o len ťažko napravitelný následok), (iv) skutočnosť, že tu stíhaného trestného činu sa obžalovaný dopustil porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jeho zamestnania (ako zamestnanec exekútorského úradu sa mal podieľať na zákonom výkone verejnej moci, no opak bol pravdou); takto súdom prvého stupňa uložený trest zrejme nie je, popri absentujúcej svojej spôsobilosti k individuálnej prevencii v podobe nápravy obžalovaného, spôsobilý ani naplniť potrebu generálnej prevencie trestu a odradiť tak iných od páchania trestnej činnosti.

- súd prvého stupňa dostatočne nebral do úvahy ani tú skutočnosť, že tu ukladal trest za súbeh trestnej činnosti, kedy napadnutým rozsudkom čo do výroku o treste zrušovaným trestným rozkazom Okresného súdu Malacky bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania úmyselného prečinu zanedbania povinnej výživy páchaného po dlhší čas; súd prvého stupňa tak ukladal trest za úmyselnú trestnú činnosť, pri ktorej sa snažil obžalovaný dopracovať protiprávne k majetkovému prospechu pre seba, ktorú skutočnosť však v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa riadne nezohľadnil.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu zrušil a zmenil vo výroku o treste tak, že obžalovanému uloží primeraný/zákonný trest.

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátora vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 03.09.2025 (č. I. 2920 až 2921 spisu súdu prvého stupňa; ďalej aj „vyjadrenie obžalovaného“). V danom svojom podaní uviedol, že (zostručnené/zosumarizované)

- napadnutý rozsudok považuje za zákonný/spravodlivý, ním uložený trest bezo zvyšku naplňajúci účel trestu.

- so svojou manželkou majú spolu 9ročného syna, o ktorého sa do času svojho nástupu do výkonu trestu odňatia slobody (ďalej aj „VTOS“) riadne staral a plánuje tak i po ukončení daného výkonu.

- aktuálne počas VTOS riadne uhrádza svoju vyživovaciu povinnosť na svoju dcéru, a po VTOS má záujem v rámci svojich možností uhradiť tu stíhanou trestnou činnosťou spôsobenú škodu (príjem bude mať z pokračovania v živnosti spočívajúcej v upratovacej činnosti a správe budov a nebytových priestorov); tiež má záujem pokračovať v občianskom združení zameranom na športovú/futbalovú činnosť mládeže.

- počas VTOS si dôkladne uvedomil svoju protiprávnu činnosť, už dlhší čas je odlúčený od rodiny/priateľov/známych.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Konanie na odvolacom súde. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni; o odvolaní proti rozsudku súdu podľa § 16 ods. 2 Trestného poriadku rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), skôr než začal plniť svoju prieskumnú povinnosť podľa § 317 Trestného poriadku, bol povinný v zmysle § 316 Trestného poriadku skúmať, či odvolanie prokurátora bolo podané včas (§ 309 Trestného poriadku), či ho podala oprávnená osoba (§ 307, § 308 Trestného poriadku) a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo späťvzatiu podaného odvolania (§ 312, § 313 Trestného poriadku), alebo či nebolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné [§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, § 334 ods. 4 Trestného poriadku]. Odvolací súd nezistil v tomto ohľade žiadnu procesnú prekážku meritórneho prejednanía odvolania prokurátora a rozhodnutia o ňom. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku napadnutého rozsudku o treste, v tomto smere v podstate žiadne odvolacie námietky procesné strany nemali (i keď prokurátor vymedzil ním podané odvolanie ako smerujúce i proti konaniu, ktoré výroku o treste napadnutého rozsudku predchádzalo, no dané nijak bližšie nezdôvodnil) a chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd vlastným prieskumom nezistil (pokiaľ ide o v odvolacom konaní tu preskúmaný výrok o treste). Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku o treste procesne správne; zjednodušene povedané, podľa názoru odvolacieho súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému rozsudku bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva. Odvolací súd teda podané odvolanie preskúmal a dospel k záveru, že odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, no (čo do vecného posúdenia) odvolanie nie je dôvodné (k tomu viď detailne nižšie).

Za účelom prejednanía odvolania odvolací súd v predmetnej veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obžalovaného a jeho obhajcu, u ktorých bola lehota podľa § 292 ods. 4 Trestného poriadku zachovaná. Na verejnom zasadnutí prokurátor zotrval na podanom odvolaní prokurátora. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním prokurátora, vyjadrením obžalovaného, a podstatným obsahom spisu. Odvolací súd za účelom získania aktuálnych informácií o osobe obžalovaného pri odvolacom prieskume výroku o treste napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa procesne/formálne doplnil dokazovanie o (i) aktuálny odpis registra trestov obžalovaného (evidované má, tak ako v čase konania na súde prvého stupňa, stále „len“ jedno odsúdenie v podobe trestného rozkazu Okresného súdu Malacky zo dňa 30.10.2020 právoplatného dňa 29.12.2020, kedy ide o k tu stíhanej trestnej činnosti zbiehajúcu sa trestnú činnosť, ako správne identifikoval už súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku; pôvodne podmienený trest odňatia slobody mu bol „premenený“, dňa 16.01.2025 bol nariadený výkon trestu, ten aktuálne aj vykonáva), (ii) aktuálnu priestupkovú lustráciu ohľadne osoby obžalovaného (lustrácia z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov; nemá aktuálne žiadny záznam), (iii) aktuálnu lustráciu obžalovaného z registra obyvateľov (plynie z nej súhrn aktuálne štátom o jeho osobe evidovaných osobných údajov), (iv) aktuálnu lustráciu obžalovaného zo Sociálnej poisťovne (nie je pracovne činný, nepoberá tam sledované dávky), (v) lustráciu osoby obžalovaného z evidencie Zboru väzenskej a justičnej stráže (je v evidencii, vo VTOS, ktorý trest mu bol uložený resp. nariadený v už vyššie uvádzanej trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Malacky), a (vi) aktuálnu lustráciu obžalovaného z databázy súdnych rozhodnutí (spomedzi všetkých súdnych konaní, civilných/trestných, možno konštatovať, že niet takého súdneho trestného konania, ktoré by bránilo rozhodnutiu súdu v tejto trestnej veci). Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu či pred odvolacím súdom vykonanému dokazovaniu, ani návrhy na doplnenie takého dokazovania.

Prokurátor končným návrhom uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava odôvodnenia podaného odvolania, pričom doplnil, že vyhlásenie obžalovaného o vine bolo v danej veci učené na až poslednom termíne hlavného pojednávania konanom dňa 21.05.2025, čo síce zákon umožňuje, avšak je potom na úvahe súdu, či trest odňatia slobody uloží s aplikáciou mimoriadneho zníženia trestu; vzhľadom na túto skutočnosť má prokuratúra za to, že súd prvého stupňa v posudzovanej veci nesprávne aplikoval § 39 ods. 5 Trestného zákona, keďže vyhlásenie o vine obžalovaného mal posudzovať iba ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, a vzhľadom na to, že toto vyhlásenie bolo učené pod ťarchou dôkazov, nemal súd automaticky siahnúť aj po inštitúte mimoriadneho zníženia. Uvedené už potvrdil Krajský súd v Trnave svojou rozhodovacou praxou, konkrétne prokurátor poukázal na rozhodnutia v konaniach vedených pod sp. zn. 6To/53/2022 a sp. zn. 5Tos/47/2023. Obhajca obžalovaného konečným návrhom uviedol, že napadnutý rozsudok je zákonný a spravodlivý, trest považuje obhajoba za primeraný, preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné. Obžalovaný konečným návrhom uviedol, že

sa pridriava svojho písomného vyjadrenia; pred VTOS viedol riadny život podľa svojich možností, staral sa o rodinu, preto požiadal odvolací súd, aby potvrdil napadnutý rozsudok v plnom znení.

Pokiaľ ide o posúdenie veci samej (a teda odvolania prokurátora), po zohľadnení odvolacích námietok odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku dostatočne uviedol právne úvahy súvisiace (aj) s výrokom o treste. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (k tomu viď. uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018). Odvolací súd je totiž toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k odvolaním prokurátora napadnutému výroku o treste je síce svojím rozsahom nie obsiahle, no presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, odvolací súd proti nemu (resp. napadnutému rozsudku) nemá podstatné výhrady (niektoré z nich sú vyslovene uvedené nižšie), a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje (s výnimkami v zmysle nižšie uvedeného).

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 21.05.2025, po úprave obžaloby prokuratúrou zohľadňujúcej (v konečnom dôsledku v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona v prospech obžalovaného) zmenu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024, po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne na všetky položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku odpovedal „áno“. S ohľadom na (i) skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní prítomná prokurátorka mala k vyhláseniu obžalovaného výhrady a navrhla toto vyhlásenie neprijat' (podľa názoru prokuratúry bolo učinené len pod ťarchou obžalovaného usvedčujúcich dôkazov), a na (ii) odvolacie námietky prokurátora (prednesené aj v konečnom návrhu v konaní pred odvolacím súdom), odvolací súd uvádza, že obžalovaný týmto vyhlásením v podstate potvrdil svoje úplne prvotné vyjadrenie na prvom termíne hlavného pojednávania konanom dňa 17.04.2023 (č. I. 2406 a nasl.), kedy po poučení podľa § 257 Trestného poriadku uviedol (č. I. 2408), že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku, no mal výhrady voči tomu, že všetka škoda uvádzaná v obžalobe mala byť spôsobená výhradne poškodenému súdному exekútorovi, nakoľko podľa jeho názoru bola spôsobená aj povinným/oprávneným v exekučnom konaní; súd teda vtedy jeho prejavenie viny (obsahujúce výhradu k obžalobe vo vzťahu ku škode) správne nemohol prijať a teda nepostupoval ďalej podľa § 257 Trestného poriadku. Za tohto stavu vecí sa nejaví postoj obžalovaného v súdnom trestnom konaní od počiatku ako popierajúci vinu, ktorý by vinu vyhlásil až dňa 21.05.2025 len pod ťarchou dôkazov, ako mylne uvádza prokuratúra; z obsahu spisu je totiž zrejmé, že už v úvode súdneho trestného konania obžalovaný uviedol, že sa cíti byť vinný (za vyšetrovaním/obžalobou nedoriešené považoval v podstate len určenie poškodených) a tento svoj postoj formálne stvrdil dňa 21.05.2025 (pre úplnosť je nutné s ohľadom na obsah vyšetrovacieho spisu uviesť, že obžalovaný de facto nepoprel spáchanie skutkov ani v samotnom úvode trestného stíhania). Tu odvolací súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, vyjadrenú napr. v rozsudku zo dňa 20.09.2022 sp. zn. 3To/59/2022 – 738, podľa ktorej vyhlásenie viny podľa § 257 Trestného poriadku možno urobiť na súde prvého stupňa až do skončenia dokazovania (čím zaznamenáva plný úspech v konaní aj prokuratúra, nesúca dôkazné bremeno v otázke viny). Pokiaľ prokurátor v odvolacom konaní poukázal na ním uvádzané rozhodnutia odvolacieho súdu, v zmysle ktorých by ani v prípade vyhlásenia viny, učiného evidentne pod ťarchou dôkazov, nemal súd automaticky siahnuť aj po inštitúte mimoriadneho zníženia trestu, k danému odvolací súd výhrady nemá, no podľa jeho názoru nie sú plne aplikovateľné na tu prejednanú vec tak, ako žiada prokurátor (z dôvodov uvedených vyššie, kedy obžalovaný vinu doznáva v podstate od prvého hlavného pojednávania).

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v (dňa 21.05.2025 prokurátorkou modifikovanej) obžalobe, a vykonal dokazovanie (len) ohľadne trestu/náhrady škody. V konaní tak bolo nepochybne preukázané [tiež s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], že obžalovaný sa dopustil spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. h) Trestného zákona (všetko účinného od 06.08.2024). Odvolací súd vzhľadom na odvolanie podané prokurátorom proti výroku o treste, ako aj vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní a prijatie vyhlásenia súdom prvého stupňa, sa meritórne

zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil obžalovanému podľa § 221 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný/súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov (so zaradením obžalovaného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia), za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T 89/2020 zo dňa 30.10.2020 (právoplatný 29.12.2020), vrátane všetkých ďalších rozhodnutí na taký zrušovaný výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo takýmto zrušením, stratili podklad.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie sankcií/trestov uvedených v § 33a a § 34 Trestného zákona, podľa ktorých (okrem iného) trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada tzv. proporcionálnosti trestu). Pritom otázku nápravy páchatela nemožno riešiť iba s prihliadnutím na jeho osobu a vždy je potrebné, aby sa brala do úvahy spoločenská situácia a ostatné hľadiská. V prípade, ak by došlo k disproporcii medzi jednotlivými druhmi prevencie, viedlo by to najskôr k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, kde by spravodlivosť trestu neuznával ani páchatel, ani spoločnosť. Preventívny účinok trestu netkvie len v jeho prísnosti (napr. zvolenej jeho výmery), nakoľko v treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. Vyslovením viny a uložením trestu spoločnosť vyjadruje zavrhnutiehodnosť trestného činu, teda že páchatel vykonal niečo protispoločenské a nemorálne.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.05.2014, sp. zn. 4 To 7/2013). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, a to tak právne ako aj etické (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.06.2015).

Po komplexnom preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, okolnosti prípadu a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie zákonného a spravodlivého trestu. Súd prvého stupňa správne u obžalovaného skúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom u obžalovaného správne vzhliadol len jednu poľahčujúcu okolnosť, a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaný tu svoju vinu doznal, trestnú činnosť oľutoval), pričom síce správne identifikoval jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (mnohosť/súbeh trestnej činnosti), no neprávne ju v tomto prípade aplikoval, nakoľko v tejto trestnej veci prichádza do úvahy a správne bola použitá súdom prvého stupňa tzv. asperačná zásada (§ 41 ods. 2 Trestného zákona). Totiž obžalovaný síce spáchal viac trestných činov, za ktoré je tu stíhaný, avšak z dôvodu aplikácie tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona v tomto prípade nebolo možné obžalovanému neprimerane a duplicitne na jeho ľarchu brať do úvahy mnohosť trestnej činnosti cez aplikáciu § 37 písm. h) Trestného zákona (súd prvého stupňa teda nepostupoval správne, ak túto priťažujúcu okolnosť priznal). Totiž v tomto smere je nutné podľa názoru odvolacieho súdu postupovať v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať tzv. asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho

príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Možno konštatovať, že povinné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby je radikálne v tom rozsahu, ktorý odôvodňuje aplikáciu spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 104/2009 zo dňa 14.6.2010, a teda vylučuje súčasné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, v prospech prednosti druhého uvedeného. Pokiaľ teda súd prvého stupňa priznal danú priťažujúcu okolnosť, nepostupoval správne. Avšak nakoľko vo výsledku dospel k správnejmu záveru, pokiaľ ide o napadnutým rozsudkom uložený trest (jeho druh, výmeru, spôsob výkonu), nešlo podľa názoru odvolacieho súdu o tak závažnú vadu napadnutého rozsudku, pre ktorú by musel byť zrušený a nahradený (z čisto formálneho hľadiska) výrokom o treste odvolacieho súdu. Išlo by podľa názoru odvolacieho súdu o prílišný/zbytočný formalizmus, na danú nesprávnosť je týmto odvolacím súdom jednoznačne poukázané a je týmto konštatovaním odvolacieho súdu (na prospech obžalovaného) napravená (kedy rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí s tým prvostupňovým jednotu, ako je už uvedené vyššie).

Iné poľahčujúce/priťažujúce okolnosti v tejto trestnej veci nevzhladol ani odvolací súd. Berúc do úvahy pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie, po zohľadnení okolností spáchania tu stíhaného skutku, ako i zbiehajúcej sa úmyselnej trestnej činnosti v podobe zameškania povinnej výživy, ako aj ich závažnosti ako trestnej činnosti, osoby obžalovaného (ktorého doterajšie osobné pomery odôvodňujú predpoklad o prípadnom citeľnejšom dopade uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody nie len na neho, ale i jeho rodinu, nakoľko aktuálne je prvýkrát vo VTOS) a jeho doterajšieho života (kedy dosiaľ, pred tu stíhanou zbiehajúcou sa trestnou činnosťou, súdne trestaný nebol, teda v tomto ohľade viedol riadny život, pričom toho času nemá evidované už ani priestupky), no tiež po zohľadnení jeho v konaní (kontinuálne od počiatku súdneho trestného konania) prezentovaného sebakritického postoja k ním spáchanej trestnej činnosti (ako je už uvedené vyššie, pričom ako je zrejme zo spisu zbiehajúcej sa trestnej činnosti, doznával sa v príslušnom čase i k nej), pri tom neopomínajúc ani zákonom predpokladané výchovné pôsobenie nepodmienečného trestu odňatia slobody do budúcnosti (na obžalovaného ako dosiaľ netrestanú osobu), môže odvolací súd jedine konštatovať, že súd prvého stupňa (i) dospel k správnym právnym záverom pri voľbe nepodmienečného trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci, vrátane jeho (mimoriadne zníženej) výmery (o plnú jednu tretinu), kedy tieto svoje úvahy (ii) síce stručne, no zrozumiteľne a tým danú otázku vyčerpávajúco odôvodnil (viď najmä, i keď nielen, posledný odsek na strane 224 a prvý odsek na strane 225 napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o voľbu druhu trestu, jeho výmery i možnosti aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, či určenia spôsobu výkonu trestu, stotožňuje a tým to naň odkazuje. Zjednodušene povedané, prostredníctvom napadnutého rozsudku dostali procesné strany síce na prvý pohľad stručnú, no pri bližšom preskúmaní jednoznačnú, zrozumiteľnú a danú otázku vyčerpávajúcu odpoveď, prečo je na naplnenie účelu trestu u obžalovaného v tejto trestnej veci postačujúci nepodmienečný mimoriadne znížený súhrnný trest odňatia slobody v konečnej výmere („len“) 16 mesiacov (napriek tomu, že s ohľadom na § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona tu prichádzala do úvahy trestná sadzba trestu odňatia slobody v upravenej výmere 2 roky až 10 rokov a 8 mesiacov), ktorý trest nie je potrebné ani kumulovať s iným druhom trestu, zohľadňujúc tak aj v konaní prejavenu v podstate úprimnú a kontinuálnu sebareflexiu obžalovaného k ním spáchanej, tu stíhanej (ako i tej zbiehajúcej sa) úmyselnej/závažnej trestnej činnosti.

V zmysle § 34 Trestného zákona platí zásada tzv. personalita trestu (ako je už naznačené vyššie), podľa ktorej trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel v zhode so súdom prvého stupňa k presvedčeniu, že tak v oblasti individuálnej, ale aj generálnej prevencie, vychádzajúc z konkrétnych okolností tejto trestnej veci a osoby obžalovaného, bude účel trestu dosiahnutý uložením súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody v takej mimoriadne zníženej výmere, akú zvolil (správne) súd prvého stupňa (t. j. 16 mesiacov), kedy prísnejšia výmera trestu potrebná nie je. Síce súd prvého stupňa v napadnutom výroku o treste napadnutého rozsudku pomenovaním uviedol, že nejde len o súhrnný trest, ale (nesprávne) i o trest úhrnný (ukladaný je tu totiž len súhrnný trest podľa zásad ukladania úhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona), no opätovne ide o formálny nedostatok, ktorý týmto konštatovaním odvolací súd napráva, bez potreby rušenia napadnutého výroku napadnutého rozsudku (ako svojím dopadom na súdne rozhodnutie najfatálnejšieho zásahu) a jeho nahradenia novým, formálne správnym výrokom, nakoľko [ako je už uvedené vyššie ohľadne nemožnosti

aplikácie prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného poriadku], išlo by z pohľadu odvolacieho súdu o prílišný/zbytočný formalizmus za situácie, kedy vecne (teda čo do svojho výsledku) je napadnutý rozsudok v jeho tu napadnutej časti vecne správny.

Takto uložený trest odňatia slobody (vrátane jeho mimoriadne zníženej výmery, a určený spôsob jeho výkonu), bez potreby jeho kumulácie s iným druhom trestu, považuje totiž aj odvolací súd za zákonný, primeraný (nie príliš prísny, nie príliš benevolentný), spravodlivý, bezo zvyšku naplňajúci účel trestu v zmysle § 34 Trestného zákona (zohľadňujúc zásady ukladania trestov, § 33a a § 34 Trestného zákona), a to tak z pohľadu generálnej prevencie (vrátane odradenia iných od páchania takej trestnej činnosti, ktorým je tak jednoznačne dané na vedomie, že páchanie takejto trestnej činnosti za daných okolností môže byť potrestané nepodmienečným trestom odňatia slobody), ako aj z pohľadu individuálnej prevencie či prevýchovy obžalovaného (ktorý dosiaľ súdne trestaný nebol, prejavuje úprimnú sebareflexiu a je teda daný predpoklad naplnenia účelu trestu aj mimoriadne zníženou výmerou trestu) na jedinca, ktorý sa už v budúcnosti trestnej činnosti dopúšťať nebude (kedy správnosť týchto záverov odvolacieho súdu, ktorý budúcnosť nepozná, preverí až budúci čas a v ňom zaznamenané počínanie si obžalovaného). Zjednodušene povedané, v tomto trestnom konaní zistené individuálne okolnosti veci a osoby obžalovaného, ako osoby doznávajúcej sa od počiatku súdneho trestného konania k stíhanej, ako i k zbiehajúcej sa trestnej činnosti, kedy dosiaľ súdne trestaný nebol (a nemá toho času evidované ani priestupky) a prejavil záujem spôsobenú škodu nahradiť a viesť po VTOS riadny život, dávajú vznik možnosti aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu v jeho plnom rozsahu v zmysle v § 39 ods. 5 Trestného zákona.

Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vzhľadom na mnohosť trestnej činnosti a jej závažnosť, na ktorú prokurátor správne poukázal, bolo potrebné siahnúť po nepodmienečnom treste odňatia slobody (nie miernejšom či alternatívnom druhu trestu), berúc do úvahy aj zásadu zakotvenú v § 42 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorej súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším súdnym rozhodnutím pri zbiehajúcej sa trestnej činnosti (obžalovanému bol právoplatne skôr uložený za tu zbiehajúcu sa trestnú činnosť v konaní vedenom pred Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 1T/89/2020 trest odňatia slobody, u ktorého bol v januári 2025 nariadený jeho výkon). Pre úplnosť nad rámec uvedeného je nutné dodať, že iný, miernejší alternatívny druh trestu by vzhľadom na závažnosť tu stíhanej trestnej činnosti nebol podľa názoru odvolacieho súdu ani spôsobilý docieľiť svoj účel predpokladaný Trestným zákonom.

K odvolacím námietkam prokurátora. Prokurátor svoje odvolacie námietky v podstate zúžil na spochybnenie toho, že napadnutým rozsudkom bol uložený príliš mierny nepodmienečný trest odňatia slobody, kedy súd nemal aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu, všetko vzhľadom k (i) závažnosti tu stíhanej (aj zbiehajúcej sa) trestnej činnosti (berúc do úvahy aj jej ťažko napravitelný následok), a (ii) k skutočnosti, že obžalovaný učinil vyhlásenie viny podľa § 257 Trestného poriadku až v neskoršej fáze súdneho trestného konania, podľa názoru prokurátora až pod váhou usvedčujúcich dôkazov. Súd prvého stupňa v tu napadnutom rozsudku však z pohľadu odvolacieho súdu dostatočne zdôvodnil, z ktorých pred súdom na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov na účely ukladania trestu obžalovanému vychádzal a aké skutočnosti pri tom bral do úvahy. Zhodnotil tak osobu obžalovaného (jeho doterajší život, v podstate jeho aktuálne ním tvrdené pomery/vedený život) a tiež povahu spáchanej trestnej činnosti ako i možnosti nápravy obžalovaného. Z pohľadu odvolacieho súdu tak súd prvého stupňa poskytol procesným stranám v napadnutom rozsudku svojím rozsahom dostatočnú odpoveď na otázku, aký trest, v akej výmere a prečo obžalovanému za stíhanú trestnú činnosť ukladá. Ako je už uvedené vyššie, obžalovaný verbalizoval svoje doznávanie sa už od počiatku súdneho trestného konania (teda nie prvýkrát až dňa 21.05.2025 pod váhou medzičasom vykonaných dôkazov, ako uvádza prokuratúra), dosiaľ súdne trestaný nebol (preto je z pohľadu odvolacieho súdu odôvodnený rozumný predpoklad, že VTOS má na neho intenzívnejší dopad, než v prípade opakovane súdne trestanej osoby, nakoľko ide o prvý takýto absolútny zásah do jeho osobnej slobody), a pokiaľ ide o následok ním spáchanej trestnej činnosti v podobe spôsobenej škody, obžalovaný je právoplatne zaviazaný napadnutým rozsudkom na jej náhradu (pričom prejavil záujem pracovať na jej skutočnej náhrade). Napokon, i keď svojou povahou nejde o nosný argument pre voľbu výmery trestu odňatia slobody, nakoľko voľba konkrétnej výmery trestu odňatia slobody je plne závislá len a jedine od svojej spôsobilosti v konkrétnom prípade naplniť účel trestu predpokladaný zákonom (§ 34 Trestného zákona), tu stíhanou trestnou činnosťou spôsobená škoda, k náhrade ktorej je obžalovaný právoplatne zaviazaný napadnutým rozsudkom, v otázke jej náhrady predpokladá (z povahy veci) vyššiu úspešnosť

v prípade pobytu obžalovaného, prejavujúceho záujem k jej náhrade, na slobode, kde má širšie možnosti legálneho zárobku za účelom takej náhrady škody, než pri dlhoročnom VTOS.

Právo na spravodlivý proces negarantuje procesnej strane právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté obžalovaným – prieskumom napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo v intenciách § 316 ods. 3 Trestného poriadku a § 317 a nasl. Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že také právo procesných strán v konaní pred súdom prvého stupňa naplnené bolo, súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal so svojou povinnosťou riadne/dostatočne a zákonným spôsobom svoje rozhodnutie odôvodniť, a nenechal v tomto smere otvorenú v podstate žiadnu spornú meritórnu otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zrušenie či zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho odvolaní prokurátora napadnutom rozsahu, ani dôvody pre iný procesný postup, odvolanie prokurátora ako nedôvodné v zmysle vyššie citovaného § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.